

Çekmecedeki Meyveler

– harikaufuk · 19 Haziran 2020

ÇEKMECEDEKİ MEYVELER

İstanbul'da oturuyorduk. Babamın Eminönü Postanesinde memur olması dolayısı ile ailece oraya yerleşmiştik. Zaman zaman anneannem de bir aylığına yanımıza geliyordu. Biz de şubat tatillerinde Adana'ya gidiyorduk. Babam çalıştığı için bizimle gelemiyordu. Babam, Varan otobüs firmasından aynı hizadan dört kişilik yer alıyordu. Böylece annem biz evlatlarını kontrol altında tutabiliyordu. En büyüğümüz ablamdı, ilkokul ikinci sınıftaydı.

Eskiden İstanbul'dan Adana'ya direk otobüs yoktu ki hep Ankara aktarmalı oluyordu. Gecenin bir saatinde "Hadi, uyanın yavrularım, Ankara'ya geldik." diyordu annem... Biz dört kardeş uykulu gözlerle sendeleyerek iniyorduk otobüsten. Annem valizlerimizi Adana'ya gideceğimiz diğer otobüse yüklüyordu. Terminalde elimizi yüzümüzü yıkayıp biraz dinlendikten sonra aynı firmanın bizi Ankara'dan Adana'ya götürecek olan otobüsündeki koltuklarımıza yerleşiyorduk.

Eskiden otobüslerde bayan hostesler olurdu. Son derece güzel, şık, bakımlı ve genç bayanlardı bu hostesler. Çiklet, şeker, kolonya ikram ederlerdi. Bizi de çok severlerdi. Bir keresinde torununa kocaman bir konuşan bebek alan dede ve nine vardı arkamızdaki koltukta oturuyorlardı. Hostes abla "Çocuğa da şeker alın." diyince hepimiz çok gülmüştük. Bebek sahici gibiydi. Bu anımızı hiçbirimiz unutmadık. Adana'da bu olayı anneanneme de anlatmıştık gülererek...

Anneannemi de Adana'yı da çok seviyordum ama o büküm büküm yollar beni mahvediyordu. İstanbul- Adana veya Adana- İstanbul hattındaki her yolculuk benim için kâbus oluyordu. Tam çok şükür ki istifra etmeden idare ettim derken Torosların bükümlü yolları midemi alt üst ediyordu. Gülek Boğazını geçtikten sonra "Az kaldı kızım, biraz daha dayan." diyordu annem... Ama ne mümkün! Otobüsün muavini naylon torbayı zor yetiştiriyordu bana... Çok utanıyordum ama elimde olmayan bir durumdu. Şeker Pınarı'nda mola verildiğinde elimi yüzümü yıkadıktan sonra dahi bir türlü kendime gelemiyordum. Bu meşakkatli yolculuğun bir an önce bitmesi için dua ediyordum. O duaları anneannem bize öğretmişti. Henüz okul çağına girmemişken bizleri dizinin dibine oturtur, sabırla dua ve sure öğretirdi. O yaşta belleğime kazınan o duaları hiç unutmadım ve anneannemi her duamda hep rahmetle hatırlıyorum.

Adana'ya vardığımızda dedemden kalma evde anneannemle oturan o zamanlar bekâr olan Yaşar dayım bizi karşılıyordu. Bazen de Yaşar dayımın kalfası Ali Ağabey bizi karşılamaya gelirdi. Adana'ya varınca derin bir oh çekerdim. Hayatta en çok sevdiğim insan olan anneannemi göreceğim için adeta kanatlanırdım. Anneannem ile Osman dedem amca çocuklarıymış. Annem ortaokulda okurken babasını kaybetmiş. Kalp krizi ile gelen bu ani ölüm aileyi derinden sarsmış. Genç yaşında eşini kaybetmiş bu asil

kadın paşa torunu imiş. Kilis'te aileden kalma bağları bahçeleri satarak iki evladını büyütmüş. Kızı (Annem) Adana Kız Lisesi'ni bitirir bitirmez çalışma hayatına atılmış. Oğluna da elektrik, elektronik hevesi olduğu için kızının da katkılarıyla dükkân açmış.

Dedemi hiç görmedim. Dede sevgisi nedir hiç bilmem ama bu mübarek kadın benim bütün hayatımın merkezidi. Beş vakit abdestinde namazında bir kadındı. Fedakârdı. Evlatlarını, torunlarını canından çok severdi. Yalan nedir bilmezdi. Kıvırmadan, eğip bükmeden konuşurdu. İki yüzlülükten uzaktı. Kimseye yaranma kaygısı yoktu. Hayatımda örnek aldığım ilk insan odur.

Anneannem namaz kılariken ben de seccadesinin yanında yerimi alırdım. Onu taklit etmeye çalışırdım. Hangi duaları okuduğunu bilmediğimden ben de dudaklarımı oynatırdım. Onunla beraber secdeye kapanıp onunla beraber kalkardım. Onun yüzüne dikkatlice bakmam onu güldürürdü. "Namazım bozuldu Emel şu kızını yanımdan al." diye beni anneme tatlı tatlı gülerek şikâyet ederdi ama hiç azarlamazdı. Ben ondan tek kötü söz duymadım. Ses tonunu yükselttiğine de rastlamadım.

Onu hiç boş otururken görmedim. Yünden veya orlondan şal işlerdi. Bazen de şimdi peçvörk dedikleri parçalı bohçalardan dikerdi ya da dikilen elbiselerden artan yeni kumaş parçalarını ince ince keserdi. Renkleri uygun olacak şekilde birbirlerine dikip bir ip haline getirirdi. Bunlar kocaman toplar haline getirildikten sonra yolluk dokuyanlara götürürlerdi. Anneannem iğneyi yere düşürdüğünde beni çağırırdı: "Senin gözün çok iyi görür. İğnemi bulur musun?" derdi. Anında bulurdum yerde ışıldayan dikiş iğnesini. Anneannemin yanına otururdum, ona kendimce yardım ederdim.

Yıllar böylece geçti. Dayım evlendi ve anneannemle aynı evde oturmaya devam etti. Anneannemin tek kızı olan anneme özlemi dinmiyordu. Yüksek tansiyon sorunu vardı. O da yetmezmiş gibi göz tansiyonu da çıkmıştı. Gözlerini kaybetmişti bu yüzden. Anneme: "Kızım, ölüp gideceğim. Cenazeme bile yetişemeyeceksin." diyince annemin isteği üzerine babam annemi kırmadı ve tayinini Adana'ya istedi. Annem bana hamileyken sonradan yıllarca oturduğumuz evimiz yaptırılmış. Biz İstanbul'da iken evimiz kiradaydı. Adana'ya döneceğimiz zaman kiracımızı evimizden çıkartmıştık. Biz de anneannemden bir sokak ilerideki mülk evimize yerleşmiştik.

Her fırsatta anneannemi görmeye gidiyorduk. Kız kardeşim Yasemin, günebakan çekirdeğini çok seviyordu. "Nine para ver, çekirdek alacağım. Yirmi beş kuruş ver, yirmi beş kuruşun yoksa on kuruş ver." diyordu. Kardeşimin istediği parayı ona veriyordu, o da bakkala bir külah çekirdek almaya gidiyordu.

Oldum olası meyveyi çok severim. Akşam yemeğinden sonra dayımın odasına getirdiği meyveleri ninem pek yemiyormuş, başucundaki ceviz komedinin çekmecesine koyuyormuş. Meyveyi sevdiğimi bildiği için ninem her gittiğimde bana çekmecedeki meyveler çıkarıp veriyordu. Ben de büyük bir iştahla yiyordum. "Kızım, öğretmen ol. Ben öğretmenlere hayranım." diyordu. Ben de elmamdan koca bir ısıklık alıp "Bana ne ben öğretmen olmayacağım." diye itiraz ediyordum.

İstanbul'dan Adana'ya yerleşmemizden birkaç ay sonra 4 Aralık günü anneannem hayata gözlerini kapadı. O güne kadar ölüm nedir bilmiyordum. Arkadaşlarımın "Ninem öldü, dedem öldü." sözlerinin ne anlama geldiğinin bile farkında değildim. Anneannemin ölümü bir tokat gibi minik yüreğimde patladı. En sevdiğim insanı kaybederek tattım bu acıyı... Onu bir daha görememek fikri kabullenilemez bir gerçektir.

Anneannem öldükten sonra da çok gittim dayımla yengemin oturmaya devam ettiği eve. Emine yengem beni çok seviyordu. Bana her zaman olduğu gibi çok da iyi davranıyordu. Pişirdiği muhallebilerden, sütlaçlardan ikram ediyordu. Meyve de çıkarıyordu yemem için ama ne ikram ederse etsin hiçbirinde çekmecedeki meyvelerin tadı yoktu.

Keşke yine İstanbul'dan Adana'ya yaptığımız o yorucu yolculuklarımız olsaydı da ninem sağ olsaydı. Ah keşke öğretmen olduğumu görebilseydi. Onu inatla kızdırmaya çalıştığım "Öğretmen olmam ben!" sözümünden pişmanlık duyduğumu söyleyebilseydim! Hatta onun ruhunu şad etmek için öğretmen olduğumu da haykırabilseydim! Keşke... Keşke... Keşke...

Harika Ufuk

Adana

08.04.2019

Saat:16.40